

ἀρχαίων λειψάνων, σωζομένων ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, δημοσιεύονται ἐν σελ. 170—173 τοῦ πονήματος αὐτοῦ.¹ Πλὴν δὲ τούτων καὶ ἐν τῇ συλλογῇ A. Boeck² ὑπάρχει μία κατακεχωρισμένη. "Ὅσαι δὲ ὑπὸ Cousignéry³ ἀντεγράψαν, αὐταὶ ἀπώλοντο, ὡς αὐτὸς λέγει, ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις αὐτοῦ· αἱ δὲ ὑπὸ Leake⁴ ἀντιγραφεῖσαι δημοσιεύονται ἐν τέλει τοῦ III τόμου τοῦ ἔργου αὐτοῦ.⁵

Π. Γ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ δ. ψ.

Καθηγητὴς τοῦ γυμνασίου Μοναστηρίου.

Η ΔΕΥΤΕΡΟΤΟΚΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

I.

Ὁ Ροβέρτος Δεστανῆ μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐγερθῆ, ἀμέσως δὲ ἐνεδύθη καὶ ἐτοιμασθεὶς ἀνέωξε τὸ πρὸς τὸν παρὰ δεισον βλέπον παρὰ θυρον τοῦ κοιτῶνος αὐτοῦ. Μελανὰ τινα νέφη καὶ αἱ ἐτι ἀπὸ τῶν ἄκρων τῶν φύλλων κρεμάμεναι σταγόνες τῆς δρόσου παρείχον ὕψος θλιβερόν εἰς τὸν κῆπον. Ὁ Ροβέρτος ἀπεθάρραζε τὴν ὠραιότητα τῆς φύσεως, ὅπερ ἐσυνήθιζε νὰ πράττῃ ὁσάκις ἐστενοχωρεῖτο, φαίνεται δὲ ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐστενοχωρεῖτο σφόδρα, διότι ἀφ' οὗ ἐχασμῆθη ἐπὶ μακρὸν εἶπεν·

— Καὶ ὅμως ἐκοιμήθην καλῶς· πῶς γίνεται νὰ νυστάζω ἀκόμη;

Παρετήρησε τὸ ὥρολόγιόν του, ὅπερ ἐδείκνυνεν ἑξ ὥρας.

— Ἡ ὥρα ἑξ καὶ ὅλοι κοιμῶνται εἰς τὸν πύργον· ἂν ἐκοιμώμην ἀκόμη ὀλίγον; ὄχι, θάρρος, ἄς μείνω ὀρθός, ἀλλὰ τότε τί νὰ κάμω μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ πάρωμεν τὴν σκοκλάταν; Δὲν θὰ ἔκκαμνα ἄσχημα νὰ ἐξέλθω ὀλίγον. Ἀπὸ ἑνα μῆνα ποῦ εὐρίσκομαι εἰς τῆς καλῆς μου θείας, εἰς τὴν ἐξοχὴν, δὲν ἔκκαμνα ἀκόμη κανένα ἔστω καὶ μικρὸν περίπατον. Ἀς ἐπανορθώσω λοιπὸν τὴν ἑλλειψίν μου αὐτὴν καὶ τοσοῦτο μᾶλλον, καθόσον μετὰ δύο ἡμέρας ἐπιστρέφω εἰς τὸ Παρίσι.

Ἀμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον· ὁ Ροβέρτος ἔλαβεν ἐκ τινος κρεμαστήρος μέγα ἀδιάδροχον, ἀφένθεν ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου αὐτοῦ Ὁκταβίου Μαροαζέλ, ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μαλακὸν πῖλον καὶ κατερχόμενος ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν τὴν κλίμακα διωλίσθησεν εἰς τὸν κῆπον λέγων· «Ὅταν ὁ Ὁκταβίος ἔλθῃ τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα, θὰ εἰπῇ πῶς μετεχειρίσθην τὰ ἐνδύματά του».

Ὁ Ροβέρτος ὤδευσε τότε κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἄγνων ποῦ κατηγυόμετο. Εἶχεν ἀποφασίσει νὰ κάμῃ πρωινὸν περίπατον· περιεπάτει λοιπὸν ἐκτελὼν τὴν ἀπόφασίν του, ἡτένιζε δὲ περίξ ἀσυναίσθητως. Ἀλλως τε ὁ κῆπος εὐάρεστον ἐπαρουσίαζε θέαμα. Οὐδὲν θελκτικώτερον τῶν ἐξοχῶν τούτων, ὧν τὸ ἔδαφος εἶναι ἀνώμαλον, μετὰ μικρῶν βουνῶν, λειμῶνων, πεδιάδων καὶ δασυλλίων. Ἐξ ὧν τῶν τοπίων τῆς Νορμανδίας ἡ Βαλζαμβιλῆκετο ἐν ἀρίστῳ τύπῳ, ὁ δὲ θεῖος Δεζασέρ (ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι τὴν ψυχὴν του!) ἔσχε πράγματι εὐτυχῇ ἔμπνευσιν ἀγοράσας εἰς ἐξηυτελισμένην τιμὴν τὰ ἐρείπια ἐκείνα τοῦ τιμαριωτικοῦ πύργου, ὃν ἐπεσκέυσε κατὰ τὸ νεώτερον σύστημα.

Ὁ Ροβέρτος ἐν τῷ μεταξὺ περιπατῶν ἐσκέπτετο. Δὲν εἶχε διασκεδάζει ἐν Βαλζαμβιλ παρὰ τῇ θεῇ του κατὰ τὴν διάρκειαν

τῶν διανοητῶν αὐτοῦ. Ὁ καιρὸς ἐξηκολούθησε βροχερὸς ἐπὶ πολὺς ἐβδομάδας, καθ' ἃς ἠναγκάσθη νὰ μένῃ κεκλεισμένος ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οὐδεμίαν ἐντεῦθεν ἐπίσκεψιν, οὐδεὶς ἀγροτικὸς ἐγένετο χορὸς, οὐδὲν περιεργον, οὔτε νεῆνις τοῦλάχιστον πρὸς ἣν νὰ κάμῃ ἐρωτοτροπίας ὑπῆρχεν. Ἐὰν τοῦλάχιστον, ὁ Ὁκταβίος Μαροαζέλ ἦτο ἐκεῖ! Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο αἱ διακοπαὶ τῶν δύο ἐξαδέλφων δὲν συνέπιπτον, ὁ δὲ Ὁκταβίος θὰ ἤρχετο ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ροβέρτος θ' ἀπῆρχετο, ἠναγκασμένος ὧν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ. Ἦν δὲ ἀκόλουθος πρεσβείας.

Ἐβόδιζε πάντοτε χωρὶς νὰ κουρασθῇ, διότι ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιοκτὼ ἐτῶν ἔχει τις ἰσχυρὰς τὰς κινήμας, ὅτε αἴφνης παρετήρησεν ὅτι πεινᾷ. Ψεκάζει τινὲς βροχῆς ἠναγκάσαν αὐτὸν νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησεν ὅτι ὁ οὐρανὸς ἐσκυθώπασεν.

— Διόβολε, ὅζ βρέξῃ καλὰ, ἄς ἐπιστρέψω.

Νὰ ἐπιστρέψῃ! ἦτο εὐκόλον μὲν νὰ τὸ ἀποφασίσῃ, δυσκατόρθωτον ὅμως, διότι εὐρίσκετο ἐν ἀποστάσει μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τοῦ πύργου.

— Δὲν εἶμαι εὐτυχὴς κατὰ τὸν πρῶτον μου περίπατον!

Ἀπεφάσισεν ἐπομένως νὰ ζητήσῃ καταφύγιον, ἔπαυλιν τινα, ἐν ᾗ νὰ πῇ ποτήριον γάλακτος μέχρις οὗ παρέλθῃ ἡ βροχή.

Παρετήρησε διεῖξ καὶ ἀριστερᾷ, ἀλλ' οὐδὲν εἶδεν.

Ἐπὶ τέλους ἀφ' οὗ ἐπλανήθη ἐπὶ τινα ἐτι καιρὸν ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἀνεκάλυψε μακρὰν εἶδος μικρᾶς καλύβης, εἰς ἣν ἔφθασε μετὰ κερτέλουσιν τετάρτου τῆς ὥρας, ἀφ' οὗ ἐβράχῃ εἰς βαθμὸν οὐχὶ εὐχάριστον.

Ἡ καλύβη ἦν κατεσκευασμένη ἐκ χύματος καὶ τεμαχιῶν κεράμων, καλυπτομένη ἐκ καλάμων, μεθ' ἐνὸς μόνου παραθύρου στερουμένου ὕαλου, πύλης, μὴ ἐχούσης στρόφιγγας, ἀποτελουμένης δὲ ἐκ σανίδων κακῶς συνηρμοσμένων. Ὁ Ροβέρτος εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν χωρὶς νὰ κρούσῃ.

Ἐν δωμάτιον ἀπετέλει τὸ ὅλον τῆς καλύβης· ἐν τῷ βᾶθει αὐτῆς πᾶσις ἐκοιμᾶτο ἐντὸς λίχνου καὶ ἐν τῷ μέσῳ δύο πλίνθων ὀρθῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων γράφα ἔθεσε πρὸ ὀλίγου χύτρην· ἑλαιὸν ζῆλα. Ὁ Ροβέρτος ὠπισθοχώρησεν ἐξ ἀηδίας.

— Συγγνώμην, ἤθελον...

— Εἰσέλθετε, κύριε, εἰσέλθετε καὶ καθήσατε, διότι θὰ εἴσθε κουρασμένος καὶ ἔρχεσθε ἀπὸ Βαλζαμβιλ.

Ταῦτα δὲ λέγουσα ὤθησε καθέκλαν, τῆς οἱ ἄρμοι μόλις ἐκρατοῦντο καὶ ἡ ὁποία ἦτο ἡ μόνη ὑπάρχουσα.

— Ὅζ πεινᾷτε, ἐξηκολούθησεν· ἔχω ἐκεῖ γάλα περισσώτερον ἄρ' ὅσον χρειάζεται διὰ τὸ μικρούστικόν μου καὶ δι' ἐμέ. Τὴν παρασκευὴν κρατῶ πάντοτε ὀλίγον περισσώτερον, διότι ἔρχεται ἡ δεσποινίς.

— Ποία δεσποινίς;

— Νὰ, ἡ δεσποινίς. Δὲν γνωρίζετε σεις τὴν δεσποινίδα; Ἀ! πῶς γίνεται; ὅλοι τὴν γνωρίζουν ἐδῶ. Αὐτὴν καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς. Εἶναι δύο ἀξιολάτρευτα κορίτσια. Ἐκεῖναι μοῦ ἔδωσαν σκεπάσματα διὰ τὸ μικρόν μου. Ἐὰν περιμένετε, ἕως νὰ βράσῃ τὸ γάλα, θὰ τὴν ἰδῆτε καὶ σεις τὴν δεσποινίδα. Ὡ! τί καλὴ ποῦ εἶναι· ὁ Θεὸς νὰ τῆς δώσῃ τὰ καλὰ τοῦ κόσμου.

Καὶ ἡ καλὴ γυνὴ ἐξηκολούθησε νὰ ἐπαινῇ τὴν δεσποινίδα. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ροβέρτος καθήμενος παρὰ τὸ πῦρ ἐζήραινεν τὰ ἐνδύματά αὐτοῦ, ἐν δὲ τῷ βᾶθει τῆς καλύβης ὁ πᾶσις ἐκοιμᾶτο πάντοτε.

Ἐπειδὴ τὸ γάλα ἔβρασεν ἐν τῷ μεταξύ, ἡ χωρικὴ ἐπλήρωσε μέγα κύπελλον ἐκ πηλοῦ ὀπτοῦ καὶ ἐπαρουσίασεν αὐτὸ εἰς τὸν Ροβέρτον μετὰ τεμαχίου διπυρίτου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθη ὁ καλπασμὸς ἵππου καὶ μετὰ τινα λεπτὰ εἰσῆρχετο εἰς τὴν καλύβην νεῆνις κεκαλυμμένη ὑπὸ μεγάλου ἐπανωφορίου καὶ φέρουσα ἱματισμὸν ἱππασίας.

— Καλημέρα, κυρὰ Καστοῦ, σὲ φέρω...

Ἀνεκὸπῃ παρατηρήσασα τὸν ξένον καὶ μετὰ τόνου μᾶλλον γαληνίου ἐξηκολούθησεν.

1) Mémoire... sur le berceau de la puissance macédonienne κτλ. Ὁ αὐτὸς ποιεῖται λόγον περὶ τῶν ἀρχαιολογικῶν μνημείων τῆς πόλεως ταύτης ἐν σελ. 14—20.

2) Corpus inscriptionum graecarum ἀριθμ. 1998.

3) Voyage dans la Macédoine I, σ. 80—81.

4) Travels in North Greece, London 1835.

5) Πίν. XXIX, ἀριθ. 138, 139, πίν. XXX, ἀριθ. 140.

— Σοὶ ἔφερν τὸ μικρὸν μᾶλλον σκέπασμα, τὸ ὅποιον με ἐπέφορτίσετε νὰ σᾶς ἀγοράσω.

— Ἀ! δεσποινίς! πόσον εἰσθε καλή! Πῶς περνᾶτε; Σαῖς λοιπὸν ἤλθετε σήμερον; Ἡ δὲ δεσποινίς ἀδελφὴ σας;

— Ἐκεῖνη εἶναι ὀλίγον ἀσθενής· ἔχει μικρὸν ἡμικρανίαν καὶ ἔστειλε διὰ νὰ σᾶς φέρω τὴν παρὰγγελίαν σας, ἐμὲ δὲν πιστεύω νὰ παρὰπονεθῇτε δι' αὐτό.

— Ἀ! ὄχι! δεσποινίς. Παρὰγγελία! Σὲ ἔχουν κἄτι λέξεις αὐταῖς αἱ δεσποινίδες διὰ νὰ κρύπτουν τὴν φιλάνθρωπίαν των!

— Τὸ μικρὸ κοιμᾶται βλέπω, μὴ τὸ ἐξυπνᾷτε· θὰ τὸ ἐνδύσετε κινουμένη ροῦχα μετ' ὀλίγον. Τί κακὸς καιρὸς! Ὁ Μεδερικ εἶναι πολὺ θυμωμένος· αὐτὸ τὸ ζῶον πειράζεται ὅταν ἐξέρχεται καὶ βρέχη!

Καὶ στρεφόμενη πρὸς τὸν Ροβέρτον ὥσπερ διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν χρῆσιν τοῦ τολμηροῦ ἐκείνου οὐσιαστικοῦ·

— Μεδερικ εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ ἵππου μου.

Ὁ Ροβέρτος περιωρίσθη νὰ χαιρετίσῃ μόνον καὶ νὰ μειδιάσῃ.

Ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν χειλέων του ἡ ἐξῆς κολακευτικὴ ἀλλὰ ἡλιθία ἐκφρασίς· «Πόσον ὁ Μεδερικ εἶναι εὐτυχής». Ἐσίγησεν ὁμως. Μὴ εὐρισκόμενος ἐν χορῷ δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ χωρὶς νὰ λέγῃ τί.

— Πεινῶ, ἐξηκολούθησεν ἡ νεῆνις.

Καὶ διὰ ταχείας κινήσεως ἀφαιρέσασα τὸ ἐπανωφόριον αὐτῆς ἔλαβε τὴν καθέκλαν, ἣν ὁ Ροβέρτος ἔσπευτε νὰ προσφέρῃ καὶ καθίσασα ἐπ' αὐτῆς ἤρξατο νὰ πίνῃ τὸ γάλα.

Ἦτο θελκτικωτάτη ἐν τῇ στάσει ἐκείνη. Τὸ γάλα ἐγκατελίμπανεν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς λεπτοτάτην λευκὴν γραμμὴν, βλέπων δὲ τις αὐτὴν, τοὺς μέλανας αὐτῆς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ὥς ἔβενον κόμην ὑπὸ τὸν ὑψηλὸν μετᾶξινον πῖλον, θὰ ἔλεγεν ὅτι ἦν ἀρχαία ἀμαζὼν φέρουσα μέλαιναν περικεφαλαίαν.

Ὁ Ροβέρτος πρῶτος διέκοψε τὴν σιγὴν.

— Οὐδαμῶς ἠδυνάμην νὰ ἐλπίσω, δεσποινίς, ὅτι περιπατῶν τὴν πρωίαν ἐν τῷ δάσει θ' ἀπῆντων Παρισιανῶν τόσον...

— Θελκτικὴν, εἶπητε τὴν λέξιν, μὴ ἀνακόπτεσθε. Εἶμαι συνειδησμένη εἰς τὰς κολακευτικὰς ἐκφράσεις, κύριε. Ἄλλως τε, τὰς βδελύσσομαι ἐκ βῆθους καρδίας, μόνον καὶ μόνον δὲ διὰ νὰ τὰς ἀποφεύγω, ἀναγκάζω τὸν πατέρα μου νὰ μένωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον καιρὸν ἐν τῇ ἐξοχῇ. Καλπασμὸς ἵππου μοὶ ἀρέσκει μυριάκις πλείοτερον τοῦ μᾶλλον θελκτικοῦ στροβιλισμοῦ, αἱ δὲ κολακεῖαι τῶν χορευτῶν μοὶ εἶναι ὀλιγώτερον εὐχάριστοι τῶν θωπειῶν τοῦ ἀνέμου.

Ἐξηκολούθησεν εἰτα ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα μυκτηρίζουσα τὰς τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας ἐθιμοτυπίας καὶ ἐπαινοῦσα τὸν ἐξοχικὸν βίον.

— Ἐν τι μ' ἐκπλήσσει, κύριε, ἐξηκολούθησε, διότι ἐπὶ τέλους, μεθ' ὅλον τὸν ρωμαντικὸν ὕμνον ἱματισμόν, φαίνεσθε ὡς ἀληθὲς Παρισιανός, ἐπομένως δὲν ἐννοῶ πῶς εἶναι δυνατόν ν' ἀποπληνθῇτε εἰς τὰ ἄγρια ταῦτα δάση...

— Ναι ἀπεπληνῆθην, εἶναι ἡ ἀκριβὴς ἐκφρασίς, δεσποινίς. Μὲ κατέλαθεν ἡ βροχὴ καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν καλύβην τῆς καλῆς αὐτῆς γυναικός... μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ εὗρω ἄσυλον. Ἐλλείπει ἄλλης ἀρετῆς, ἔχω ὁμως τὴν ἀρετὴν νὰ μὴ κρύπτωμαι, ἐπομένως δὲν θὰ προσπαθῶ νὰ παράσχω εἰς τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν μου τὸ αὐτὸ καὶ ὑμεῖς πρόσχημα, ἥτοι τὴν φιλάνθρωπίαν. Μοὶ παρέχετε ὁμως τὸ παράδειγμα καὶ ἐν τούτῳ θὰ σᾶς ἀκολουθήσω. Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπὸ τὴν προστασίαν σας πολλοὺς πτωχοὺς. Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς βοηθήσω εἰς τὸ πρὸς αὐτοὺς ἔργον σας;

Καὶ ὁ Ροβέρτος προχωρήσας πρὸς τὴν χωρικὴν ἔθεσεν ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς δύο χρυσὰ νομίσματα, εἰτα δὲ στρεφόμενος πρὸς τὴν νεῆνίδα καὶ τείνων αὐτῇ τὸ χρηματοφυλάκιόν του.

— ὦ! μὴ μοὶ ἀρνηθῇτε! Εἶμαι τόσο εὐτυχής... τόσο εὐτυχής, διότι δύναμαι νὰ σᾶς βοηθήσω κατὰ τι ἐν τῷ ἔργῳ ὑμῶν!

Ἐκεῖνη ἐδίσταζεν ἔτι, διότι τὸ χρηματοφυλάκιον ἦτο πλήρες· ἐπομένως ἐφαίνετο αὐτῇ δυσχερὲς νὰ δεχθῇ τόσο σπουδαῖον ποσὸν παρ' ἀγνώστου... κἄν τε ὑπὲρ τῶν προστατευομένων ὑπ' αὐτῆς πτωχῶν ἐπρόκειτο.

Τότε ἐκεῖνος ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς νεῆνιδος καὶ ἀνοίγων αὐτὴν ἠρέμα ὅσον ἠδύνατο.

— Λάβετε, ὦ! λάβετε! Εἶναι φιλάνθρωπία ἐπίσης νὰ μὴ ἀπωθῇτε τοὺς ἐκλιπαροῦντας ὑμᾶς.

ὑπεχώρησεν ἐκεῖνη ἐρυθριῶσα ὀλίγον καὶ ἀλλάσσουσα ἀντικείμενον συνδιαλέξεως:

— Ἐσχάστηκα ἐδῶ· πρέπει νὰ ἐπιστρέψω.

Ἐρριψε τὸ ἐπανωφόριον ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς καὶ ἐξῆλθεν ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ Ροβέρτου.

Ἐξῶ ὁ Μεδερικ ἐπερνοκόπει προσδεδεμένος εἰς δένδρον. Ὁ Ροβέρτος ἐβοήθησε τὴν νεῆνίδα ν' ἀναβῇ τὸν ἵππον, ὅταν δ' ἐκείνη ἐκάρησεν ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου καὶ ἀνύψωσε τὴν μᾶστιγα ἐτοίμη ν' ἀποχωρήσῃ.

— Δεσποινίς, εἶπεν ἐκεῖνος· ἡ τύχη, ἴσως δὲ ἡ θεία Πρόνοια, μοὶ ἐπέτρεψε νὰ σᾶς συναντήσω. Μετὰ δύο ἡμέρας ἀναχωρῶ καὶ δὲν θὰ σᾶς ἐπανάδω πλέον πιθανῶς, δὲν θὰ σᾶς λησμονήσω ὁμως. Κατὰ τὰς ὥρας τῆς θλίψεως καὶ τῆς στενοχωρίας, ὅν ὦν περιβάλλεται ὁ βίος, θὰ μοὶ φαίνεσθε ὡς ἱνδαλμα παρέχον μοὶ ἰσχὺν καὶ ἐλπίδα. Ἐπιτρέψατε ἵνα τὸ ἱνδαλμα τοῦτο καταλίπη ἐν ἐμοὶ οὐσιαστικώτερον καὶ ὀριστικώτερον ἐνθύμιον. Εἴπατέ μοι τὸ ὄνομά σας. Συγκατατίθεσθε;

Ἡ νεῆνις ἠρυθρίασεν ἔτι, εἰτα δὲ μετὰ παρέλευσιν στιγμῶν τινων εἶπεν ὑπερηφάνως.

— Δεσποινίς.

— Δεσποινίς, ναι, τὸ ἡξεύρω, εἶναι τὸ ἐπίθετον ὅπερ σᾶς δίδουσιν ὅλοι οἱ χωρικοὶ τῶν μερῶν τούτων, τῶν ὁποίων αἱ καρδίαι εἰσὶ πλήρεις εὐγνωμοσύνης πρὸς ὑμᾶς. Ὁ θὰ θελήσετε ὁμως νὰ θέσητε καὶ ἐμὲ εἰς τὴν σειρὰν ἐκείνων; Ἐ, ναι! ἐγὼ ζητῶ νὰ εἶμαι προνομιοῦχος. Ἐχω ὁμως ἀρχὴν δικαίωμά τι; οὐχί, βεβαίως, ἀλλὰ τί βαρύνει ἡ περίπτωσις αὕτη; Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐνώσω τὸν χρυσόν μου μετὰ τοῦ ὑμετέρου, ἠδυνήθην νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν τῆς συγκινήσεως, ἥτις ἐγεννήθη ἐκ τῆς ἡδύτης συμμετοχῆς ἐν τῷ ἔργῳ τῆς φιλάνθρωπίας ὑμῶν. Ὁφείλετε νῦν, δεσποινίς, ἔχετε μᾶλλον καθῆκον νὰ μὲ ἐνισχύσητε ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ ἣν ἠνοίξατε πρὸ ἐμοῦ καὶ ὅταν πτωχὸς τις εὐχαριστῶν μοὶ ἐπὶ τῇ δωρεᾷ θὰ μοὶ λέγῃ: «Ὁ εὐχῶμαι ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς τὸν Θεόν», ἐπιθυμῶ νὰ δύναμαι νὰ τῷ εἶπω: «Ἐύχου μᾶλλον ὑπὲρ ἐκείνης». Σᾶς παρακαλῶ καὶ πάλιν, εἶπητε μοι τὸ ὄνομά σας.

Ἐρυθρίασεν ἐκεῖνη πλείοτερον ἔτι ποιούσα διὰ τῆς κεφαλῆς σημεῖον ἀρνήσεως, ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος ἐπέμενε, τολμήσας μάλιστα νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα αὐτῆς, ἐφοβήθη ἡ νεῆνις καὶ ἐξαίφνης, ἐν βίᾳ, ὥσπερ ὑπαικούουσα εἰς αἰφνιδίως ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς γεννηθεῖσαν σκέψιν καὶ ἀποφασίσασα ἐπὶ τέλους ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν ἀδιάκριτον.

— Καρλόττα Τρουμελό, εἶπε.

Καὶ μαστιγώσασα τὸν ἵππον αὐτῆς ἀνεχώρησε ταχέως.

Ὁ Ροβέρτος παρηκολούθησεν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος, μέχρις οὗ δὲ ἐφαίνετο πλέον ἐν τῷ ὀρίζοντι, ἀλλ' ἡ ὥς μέλαν σημεῖον, εἰτα δὲ τεθλιμμένος καὶ βραδέως βλίνων ἐτρέπη τὴν εἰς τὸν πύργον ἄγουσαν.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.